

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1761/2019
11.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Арнаут, адвокат из ..., против туженог „Футура плус“ а.д. Нови Београд, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3038//18 од 06.02.2019.године, у седници већа одржаној дана 11.06.2020.године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3038//18 од 06.02.2019.године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Пп. 1876/17 од 23.03.2018. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи решење директора туженог „Футура плус“ а.д. Нови Београд, број ... од 31.12.2013.године и обавезе тужени да у року од 8 дана од пријема пресуде тужиљу позове на рад и распореди на послове који одговарају степену и врсти стручне спреме коју тужиља поседује (став први изреке), те којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати износ од 350.000,00 динара са законском затезном каматом од 01-02.2014.године до исплате, на име отпремнине за време проведено на раду код туженог од 15.08.2006.године до 31.12.2013.године (став други изреке). Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка (став трећи изреке).

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3038//18 од 06.02.2019.године одбијена је жалба тужиље као неоснована и потврђена је наведена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила благовремену и дозвољену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права. Уз те разлоге, наведено је да се ревизија изјављује и због уједначавања судске праксе и новог тумачења права, што у смислу члана 404. став 1. ЗПП представљају разлоге за посебну ревизију, кад редовна

ревизија није дозвољена. Ревизијски суд по службеној дужности пази на правилност примене материјалног права кад одлучује о редовној ревизији.

Врховни касациони суд је испитао ревизијом побијану другостепену пресуду на начин прописан чланом 408. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и „Службени гласник РС“ бр. 55/14) и нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Нема ни других битних повреда поступка предвиђених чланом 407. овог закона, у кругу законских разлога због којег би се ревизија могла изјавити, да је таква повреда учињена.

Предмет спора је захтев за утврђење да је незаконито решење којим је послодавац „Футура плус“, овде тужени, отказао уговор о раду тужиљи, те да се као последица наведеног обавезе тужени да тужиљу врати на рад и исплати јој отпремнину.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је од 1979.године била запосена у предузећу „...“, а преузимањем је у 2006. године прешла на рад код туженог и од 15.08.2006.године обављала послове ... у служби ... у Решењем Трговинског суда у Београду број 91/09 од 21.04.2009.године, покренут је стечајни поступак над туженим и решењем истог суда од 18.01.2011.године констатовано да је усвојен предложени план реорганизације, којим је било предвиђено да стечајни управник именује директора предузећа, који ће у реализацији плана реорганизације извршити оптимизацију броја запослених отказом уговора о раду до оптималног броја запослених, а такође и да ће у оквиру оптимизације пословног система затворити оне малопродајне објекте, отказати или раскинути уговоре о закупу локација за које процени да су непрофитабилне и да доприносе генерисању губитака предузећа, а запосленима у овим објектима отказаће се уговор о раду. Одлуком туженог од 18.02.2013.године утврђено је да се у циљу организације процеса рада у спровођењу Плана реорганизације укида и престаје са радом на дан 11.03.2013.године малопродајни објекат на одређеној локацији у ..., а у коме је тужиља радила. Директор туженог је донео решење 31.12.2013.године да тужиљи престаје радни однос са даном 06.01.2014.године, отказом уговора о раду од 15.08.2006.године са припадајућим анексима, уз образложење да се ради о реализацији плана реорганизације којим је предвиђена оптимализација броја запослених, смањењем њиховог броја, у складу са чланом 128 Закона о стечајном поступку. Тужиљи је радни однос престао, без исплате отпремнине. Претходно је тужиља била на дужем боловању. Решењем Привредног суда у Београду Ст.223/2010 од 05.03.2014.године утврђено је да је извршен план реорганизације туженог и да се стечајни поступак обуставља.

Првостепени суд је става да се на спорни однос примењује Закон о стечајном поступку, који предвиђа да се стечај обуставља тек по окончању спровођења Плана реорганизације, те ценио да је у време давања отказа уговора о раду тужени и даље био у стечају који се спроводио по усвојеном плану реорганизације, да је оспорено решење донето у складу са реализацијом усвојеног плана реорганизације у циљу оптимизације броја запослених и малопродајних објеката за пословање. Указано је и да наведени Закон о стечајном поступку не прописује посебне критеријуме којима би се послодавац руководио приликом доношења одлуке о отказу уговора о раду, нити

прописује обавезу исплате отпремнине по том основу. Првостепени суд је навео и то да је отварање стечаја у смислу самог Закона о стечају отказни разлог, па оценио да је тужбени захтев у целини неоснован. Ово становиште подржао је и другостепени суд одбијајући жалбу тужиље и потврђујући првостепену одлуку, јер Закон о стечајном поступку представља *lex specialis* у односу на Закон о раду, па стога у ситуацији када је над послодавцем отворен стечајни поступак, имају се применити и у погледу отказивања уговора о раду одредбе наведеног закона, а не одредбе Закона о раду. Како је према одредбама Закона о стечајном поступку стечај у току све док се не спроведе усвојени План реорганизације, јер се исти тек потом обуставља, то је и после усвајања Плана реорганизације и у току његовог спровођења стечајни поступак био у току по Закону о стечајном поступку, по коме се конкретни стечај водио, па је стога било основа да се примене правне последице отварања стечајног поступка, које су Законом о стечајном поступку регулисане тако што је предвиђено да стечај представља отказни разлог. Поред наведеног, рационализација и смањење броја запослених је као једна од Законом о стечајном поступку предвиђених мера реорганизације предвиђена планом реорганизације, а лице које је Планом реорганизације именовано да се стара о спровођењу Плана реорганизације овлашћено је да док стечајни поступак траје, спроводи усвојени План реорганизације, односно мере предвиђене у истом плану, и да доноси решење о престанку радног односа, као у конкретном случају.

По налажењу Врховног касационог суда, одлукама нижестепених судова правилно је примењено материјално право. Отказ уговора о раду дат тужиљи у складу са предвиђеним Планом реорганизације, односно мерама из истог није незаконит, те је правилно одбијен захтев тужиље од стране нижестепених судова.

У погледу примене материјалног права, нису основани ревизијски наводи да је морао бити примењен Закон о раду у конкретној ситуацији, јер се с обзиром да је над туженим отворен поступак стечаја и да се исти спроводио по Закону о стечајном поступку, по коме стечајни поступак траје све до спровођења плана реорганизације, примењује Закон о стечајном поступку као *lex specialis*, а он предвиђа у члану 63. да отварање поступка стечаја представља отказни разлог. Неосновани су наводи тужиље као ревидента да од усвајања плана реорганизације тужени није био у стечају. Према члану 133. Закона о стечајном поступку („Службени гласник РС“ број 84/04 и 85/05), усвојени План реорганизације има снагу извршне исправе и стечајни дужник, у овом случају тужени, је дужан да радње и послове предузима у складу са усвојеним Планом реорганизације, а што у конкретном случају се односило и на радно правни статус тужиље. Такође, нису основани наводи ревизије да је незаконит отказ уговора о раду у ситуацији када запосленом коме је дат отказ није исплаћена отпремнина, јер се наведени став односи на послодавце који редовно послују, док оваква обавеза није предвиђена у случају отварања стечаја. Правилност побијане пресуде није доведена у питање ни осталим наводима ревизије.

Из наведених разлога, а на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у изреци.

Тражени трошкови ревизијског поступка се не досуђују с обзиром на исход поступка по ревизији.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић